

Vile

138281/4

Ta knjižica
spada:

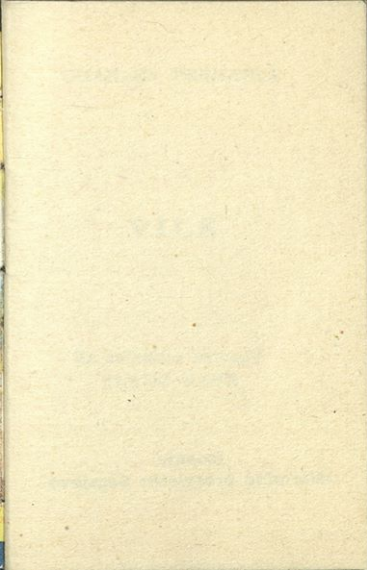

0269/1959

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

Izdanje
»Narodne prosvjete« Sarajevo

CHARLES PERRAULT

V I L E

Za mladino priredil
VLADO RAPE

138 2581

Ad 0 1269/1955

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

VILE

Živela je nekoč vdova, ki je imela dve hčerki. Starejša Ljuba je bila po obrazu in postavi pa tudi po značaju popolnoma podobna materi. Obe sta bili oholi in zelo neprijazni, tako da ju ni nihče maral. Mlajša Mojca pa je bila

čisto drugačna. V ničem ni bila podobna svoji materi in sestri. Bila je poštena, odkrita in mila, prav taka kot njen pokojni oče. Daleč na okrog je slovela kot vzor pridnosti, značajnosti in izredne lepote. Mati je starejšo hčerko nadvse ljubila, mlajšo pa je hudo sovražila. Brez prestanka ji je nalogala delo. Dovolila ji niti ni, da bi jedla skupaj z njo in sestro; sa-

ma je morala pojesti v kuhinji to, kar jima je ostalo. Kljub vsem težavam, ki jih je prestajala doma, pa je bila Mojca vedno dobre volje in nasmejana.

Poleg vsega drugega je uboga Mojca morala iti vsaj dvakrat dnevno z velikim vrčem po vodo k studencu, pol ure daleč od hiše. Da ji je dolga pot hitreje minila, se je pogovarjala s cveticami in veselo

pela. Nekega dne, ko je ravno zajemala vodo iz studenca, je pristopila k njej postarna, revna ženica:

»Silno sem žejna. Lepo te prosim, lepotica, daj mi malo vode!«

»Rada vam postrežem, mamica,« reče dobra deklica, splahne vrč in zajame vodo tam, kjer je bila najbistrejša. Vrč je bil velik in težak, zato ga je po-

magala ženici držati in
ga ji je nastavila na iz-
sušene ustne. V velikih
požirkih se je ubožica

napila vode, nato pa je vidno poživljena rekla:

»Nisi samo lepa, vidim, da si tudi dobra. Kdor pa je dober, je pošten. Ostala si taka, čeprav doma mnogo trpiš. Zaslužiš, da poplačam tvojo dobroto. Ob vsaki besedi, ki jo boš izgovorila, bo padeł iz tvojih ust cvet ali dragocen kamen.«

Začudena je poslušala Mojca starko, hotela ji je povedati, da ni

storila nič takega, za kar bi zaslužila nagrado, a ko je dvignila glavo proti njej, je ni bilo nikjer več. Izginila je brez sledu. Bila je preoblečena vila. Zamišljena in molče je odšla Mojca s polnim vrčem vode proti domu.

Na pragu domače hiše jo je čakala mati. S sršečimi očmi je streljala nanjo in jo nahrulila:

»Nemarnica, zopet si se potepala!«

»Oprostite, prosim, mati, nisem se nameno-

ma zadržala tako dolgo.«

Ko je to izgovorila, ji je padlo iz ust po dvoje biserov, briljan-

tov, cvetk, diamantov
in rubinov.

Mati, ki je imela že
dvignjeno roko, da bi

udarila svojo hčer, je
obstala vsa osupla:

»Kaj vidim? Odkod
ti biseri in dragoceno

kamenje? Povej mi, razloži mi to, moja hči!« Prvič v življenju je hudobna mati nazvala svojega otroka s »hčerko.«

Mojca je povedala vso resnico o ubogi ženici, ki ji je dala piti vode. Vsa tla pred njo so bila nastlana z najrazličnejšimi dragocenimi kamni in krasnimi rožami, ki so ji padle iz ust ob vsaki izgovorjeni besedi.

Vsa iz sebe je mati poklicala Ljubo, starejšo hčerko, svojo ljubljenko, in ji rekla:

»Poglej sestro Mojco, kakšen dar je dobila danes pri studencu. Kakšni kamni, kakšno bogastvo! Pojdi še ti k vodnjaku in, ko te bo zaprosila revna ženica vode, bodi prijazna z njo in ji takoj postreži!«

»Ha, ha, ha!« se je zasmejala ošabna Ljuba, »res, lepo bi me bi-

lo videti z vrčem vode v roki. Kaj neki misliš, mama? Dobro veš, da bi to škodovalo mojemu ugledu. Ne grem nikamor, prav res, da ne grem!«

»Tako!« se je razjezila vdova, »ubogala me boš in sicer takoj, drugače ne vem, kaj bom storila s teboj!«

Še nikdar ni mati tako ostro in strogo govorila s starejšo hčerko, zato je ta slednjič le

ubogala in vzela s seboj najlepšo srebrno steklenico. Vso pot je godrnjala. Ko je prišla do studenca, je zagledala, kako prihaja k njej iz gozda krasno oblečena mladenka, prava princesa. Ustavila se je pred njo in jo zaprosila vode.

Ošabnica ji je na njeno vljudno prošnjo zabrusila:

»Kaj misliš, da sem prišla sem samo zato,

da ti bom stregla?
Domišljaš si verjetno
tudi, da sem prinesla
tale vrč s seboj samo
zaradi tebe. Toda mo-
tiš se. Kar skloni se do
studenca in pij, če ho-
češ!«

Vile, preoblečene v
princeso, ki je hotela
preizkusiti tudi Ljubo,
ni njen odgovor prav
nič razočaral. Mirno ji
je rekla:

»Zelo si neprijazna in
ošabna. Tudi poštenost

ti je tuja. Da si boš za vedno zapomnila svojo grobost in da te bo vsak lahko spoznal, kako si v besedah in srcu grda, ti bo pri vsaki besedi padla iz ust kača ali krastača.«

Tiha, a še vedno z dvignjeno glavo je prišla Ljuba do domače hiše. Na pragu jo je čakala mati:

»Kako je, moja ljuba hči?«

»Kar dobro,« je odgovorila ošabnica.

Toda, o groza! Iz usta ji padla gad in kra-
stača. Mati je kriknila
od strahu.

»Joj, prejoj! To ti je
podtaknila Mojca. Ona
je vsega kriva. Drago
mi bo to plačala!«

Vsa divja se je zaletela proti mlajši hčerki, ki pa se je materi pravočasno umaknila in zbežala od doma v bližnji gozd.

Prav takrat se je vračal z lova kraljevič. Ob poti na parobku je zagledal lepo Mojco, ki je pretakala solze. Ustavil je konja, razjahal in se sklonil k njej:

»Kaj ti je, deklica? Zakaj tako obupno jočeš?«

»Mati me je spodila od doma,« mu je še vsa ihtech odgovorila Mojca. Ob vsaki besedi so ji iz ust padali biseri.

Kraljevič jo je začudno gledal in jo vprašal, od kod ima tak dar. Mojca mu je povedala vse, prav vse.

Princ se je takoj zagledal v dobro in lepo Mojco, jo odpeljal v kraljevo palačo in se z njo oženil.

Njena starejša sestra Ljuba je povzročila v svoji okolici še toliko sovraštva in gorja, da jo je slednjič zavrgla še njena lastna mati ter jo spodila od doma. Nesrečnica je povsod iskala zatočišča. Nihče pa je ni hotel sprejeti. Po dolgem tavanju se je zatekla v gozd, kjer je umrla.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

0 138 281 1

095501126

COBISS ©